

Iu - Iu

Mai heu tingut la sensació que alguna cosa no funciona bé, o que alguna persona no acaba d'agradar-te? Doncs bé, esta història conta el que li va passar a Joan amb el capellà del seu poble, Don Agapito, qui encara portava sotana negra, les sabates de color negre brillant i al seu cap portava un barret negre amb les ales enroscades cap a dins. Si a tot açò, li afegim la seua barba negra amb el seu corresponent bigot, podríem dir que Don Agapito semblava un escarabat de cap a peus. Era una persona un tant estranya i respectuosa, perquè encara que l'aspecte no l'acompanyava, Don Agapito era el capellà del poble i, clar! el capellà d'un poble mereixia... cert respecte.

- Bona vesprada Don Agapito. - El saludava la gent del poble.

Però ell de vegades no solia obrir la boca, ni tan sols girar el cap per contestar-los. Tanta era la mala impressió que donava la seua imatge, que Joan li tenia por, i cada vegada que el veia arrimar-se cap a ell, Joan s'amagava, es canviava de vorera al carrer o feia les coses més inusuals per tal de no creuar-se'l. Però, va arribar el moment més complicat de la vida de Joan, els deu anys li van tocar a la porta i Joan, eixe mateix maig, havia de prendre la comunió. Tenia un gran dilema perquè ell sí que volia prendre la comunió, Joan es considerava cristià, un bon cristià, però aquell capellà no li agradava molt, li feia mala espina, o el que la gent jove anomena iu-iu o mal rotllo. En fi, no era del seu grat.

Passaven els dies, les setmanes, i Joan no podia comunicar en casa aquella sensació que tenia cap al capellà, però tampoc podia dir que no volia prendre la comunió, perquè realment no era eixe el seu pensament.

Imagineu-vos les classes de catequesi de Joan! Sempre estava atemorit per si apareixia Don Agapito, i encara sort que les classes les donava Tereseta, una gran persona que s'oferia per ensenyar els xiquets. Joan no sabia què fer i estava molt confús.

Un dia, passejant pel carrer major, en girar el cantó cap a l'església, es va topar de sobte amb Don Agapito, tan a prop, tan a prop, que Joan juraria haver fregat els colzes amb ell. El sobresalt va ser tan gran, que el va empenyar porta endins d'aquella xicoteta botiga d'antiguitats que feia cantó, i sense poder remeiar-ho va caure assegut de genolls a l'altura de l'aparador de la tenda. Els ulls es van quedar fixats en aquella tauleta del mostrador i, al mig, aquella caixeta platejada on estava aquella menuda bola de cristall amb unes ratlletes de colors al seu interior.

- T'has fet mal? - li digué l'antiquari mentre eixia del mostrador per alçar-lo.

- No, no m'he fet res, gràcies! - va dir Joan donant-li les gràcies per aquell detall.

Però abans d'eixir de la tenda, Joan es va quedar parat un moment i li va dir al dependent:

- Escolte, senyor! què és esta boleta tan bonica que té ací a l'aparador?

- Ah! Això és un amulet! - Li va dir l'antiquari.

- Un amulet? Què vol dir això?

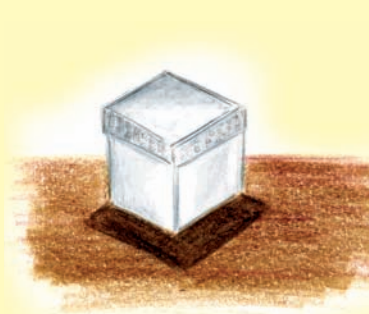
- És un objecte que si portes sempre damunt, mai no tindràs cap problema, no tens por de les coses que et poden passar, t'ajuda amb els teus problemes... I per damunt de tot, et serveix de protecció- va dir l'antiquari.

Joan va pensar que aquell objecte redó era el que ell necessitava per a superar aquella negativa sensació cap al capellà. I sense pensar-s'ho dues vegades li va dir a l'antiquari:

- I quant val este meravellós objecte?

- Per a tu...? Per a tu, res! Crec que vaig a regalar-te'l, perquè em sembla que el necessites més que jo.

I el vell antiquari tenia raó, Joan en aquell moment de la seua vida necessitava aquell amulet més que mai. Així doncs, el va agafar i després de donar-li les gràcies a aquella bondadosa persona, va anar corrent, vorera cap avall, a sa casa. Però, de sobte, es va tornar a topar amb el capellà, que hi era encara prop, ja que tot havia passat en un tres i no res. I quan Joan estava de nou assegut a terra i darrere de les falces de la seua sotana, va agafar la boleta de vidre amb la mà mentre s'alçava, però Joan de moment esta vegada notava una sensació estranya, no tenia cap por davant del capella i esta volta li va dir amb veu tranquil·la i relaxada: - Perdona Don Agapito he entropessat amb l'escaló.

Aquella “boleta” havia aconseguit un miracle. Joan, per primera vegada en la seua vida, va poder dirigir les primeres paraules al capellà, qui ni tan sols el va mirar. Així, Joan es va alçar de terra i va començar a caminar darrere del capellà; es trobava tan feliç que no va poder deixar d'entonar una cançoneta, això sí, en veu baixa, molt baixa, perquè el capellà no se n'adonara de res.

I, caminant, caminat, anava cantant: Iu-iu, iu-iu, em dóna iu-iu... I sempre que Joan veia al capellà cantava la mateixa cançó, això sí... sempre amb el seu amulet en la butxaca, per si de cas.

Aquell amulet va ser tan valuós per a Joan, tant i tant, que quan es va fer gran i va poder muntar el seu propi negoci, Joan no va dubtar en muntar una botiga d'amulets, la seua tenda estava plena de boletes de vidre de mil formes: grans, menudes, mitjanes ... I de mil colors: roges, grogues... De mil classes diferents! I ara, els xiquets i les xiquetes solen anar a comprar-li'n, encara que no els anomenen amulets sinó caniques. Però jo crec que caniques, boles o amulets... tot és el mateix i, si no, pregunteu-li-ho a algun xiquet com s'enfada quan perd una boleta. Això sí, si aneu a la seua botiga per comprar algun d'estos amulets de segur que vos ensenyarà la cançó que li cantava al capellà.

lu-iu, iu-iu, em dóna iu-iu.
lu-iu, iu-iu em dóna iu-iu.

Mai heu tingut sensacions
que a la vida et fan tremolar,
coses que penses del món
de les que no et pots ni fiar.

lu-iu, iu-iu, em dóna iu-iu.
lu-iu, iu-iu em dóna iu-iu.

Alguns portem amulets,
altres tenen les conviccions,
i els que no creuen en res
que es preparen esta cançó.

lu-iu, iu-iu, em dóna iu-iu.
lu-iu, iu-iu em dóna iu-iu.
lu-iu, iu-iu, em dóna iu-iu.

Iu - Iu

Cançó dedicada a Macu Mateo (mestra del CP Cristòfol Colom)

Damià llorens

The musical score is written in 2/4 time with a key signature of one flat (Bb). It consists of six staves of music. The first staff begins with a 4-measure rest, followed by a repeat sign and a 1-measure rest. The second staff has a 1-measure rest followed by a triplet of eighth notes. The third staff features a triplet of eighth notes and a 3-measure rest. The fourth staff includes a triplet of eighth notes and a 3-measure rest. The fifth staff starts with a 1-measure rest and ends with a 1-measure rest. The sixth staff concludes the piece with a final note.

Dm

4

1

lu - iu. lu - iu em dó-na lu - iu

Gm *3rc.*

1

3

3

iu - iu em dó-na iu - iu

Dm

Mai heu tin - gut sen - sa - cions
Al - guns por - ten a - mu - lets

Edim *3rc.*

que_a la vi - da_et fan tre - mo - lar. Co - ses que pen - ses del
al - tres te - nen les con - vic - cions, els que no cre - uen en

Dm

3

3

món de les que no_et pots ni fi - ar çó. lu - iu. iu - iu
res que_es pre - pa - ren es - ta can - çó.

1

1

em dó-na iu - iu. lu - iu iu - iu em dó-na iu - iu

lu - iu iu - iu em dó-na iu - iu.